

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Hradci Králové rozhodl v senátě složeném z předsedkyně JUDr. Magdaleny Ježkové a soudců JUDr. Ivony Šubrtové a Mgr. Ondřeje Bartoše ve věci

žalobce: J. A.

proti

žalovanému: **Ministerstvo práce a sociálních věcí**
Na Poříčním právu 376/1, 128 01 Praha

o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 23. 6. 2023 č. j. MPSV-2023/106304-421/1,

takto:

- I. Rozhodnutí žalovaného ze dne 23. 6. 2023, č. j. MPSV-2023/106304-421/1, se zrušuje a věc se vrací žalovanému k dalšímu řízení.
- II. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

I. Předmět řízení

1. V záhlaví označeným rozhodnutím žalovaného (dále jen „*napadené rozhodnutí*“) bylo zamítnuto žalobcovo odvolání a potvrzeno rozhodnutí Úřadu práce ČR – krajské pobočky v Hradci Králové (dále jen „*správní orgán prvního stupně*“) ze dne 11. 4. 2023, č. j. NAA-677/2023-N4, kterým byl žalobce vyřazen z evidence uchazečů o zaměstnání ode dne 10. 3. 2023 z důvodu maření součinnosti s úřadem práce s odkazem na ustanovení § 30 odst. 2 písm. f) a odst. 3 a § 31 písm. c) zákona č. 435/2004 Sb., o zaměstnanosti, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „*zákon o zaměstnanosti*“). Maření součinnosti

s úřadem práce se měl žalobce dopustit tím, že se nejpozději dne 10. 3. 2023 v 8:00 hodin, tj. do 3 dnů po ukončení jeho dočasné neschopnosti nedostavil na úřad práce. Za vážný důvod pochybení žalobce úřad práce nepovažoval žalobcovo vysvětlení, že si neúmyslně zaměnil dvě lhůty vztahující se k jeho povinnostem ve vztahu k úřadu práce po skončení dočasné neschopnosti. S uvedeným právním názorem se žalovaný ztotožnil.

II. Žalobní argumentace

2. Rozhodnutí žalovaného napadl žalobce včas podanou žalobou. Popsal skutkový stav věci (viz níže) a odkázal na své námitky uvedené v odvolání. Zopakoval, že jeho dočasná neschopnost mu byla MUDr. Č. ukončena až dne 7. 3. 2023, což ale neznamená, že je zdravý a praceschopný. Současně mu uvedená lékařka předala „Potvrzení o dočasné neschopnosti uchazeče o zaměstnání plnit povinnosti uchazeče o zaměstnání z důvodu nemoci nebo úrazu“ (dále také jen „Potvrzení o dočasné neschopnosti“), které obsahovalo poučení o tom, že je povinen do 8 kalendářních dnů ode dne vydání tohoto potvrzení doložit jeho jedno vyhotovení úřadu práce. Postupoval dle tohoto poučení a dne 14. 3. 2023 telefonoval na Úřad práce v Náchodě, aby oznámil ukončení dočasné neschopnosti a domluvil se na dalším postupu. V rámci tohoto rozhovoru mu bylo sděleno, že ukončení neschopnosti oznamuje pozdě (*měl tak prý učinit do 3 dnů*). Dne 15. 3. 2023 osobně na přepážce Úřadu práce v Náchodě předal uvedené potvrzení.
3. Žalobce namítl, že v odvolání se snažil vysvětlit, že se z jeho strany nejednalo o výraz nekázně. Poukázal na to, že od doby, kdy byl ze strany úřadu práce poučen o povinnostech uchazeče o zaměstnání, uplynulo již více jak dva a půl roku. Jednal tedy podle toho, co pro něj bylo „nejčerstvější“, tedy plnil povinnost uloženou mu v potvrzení o dočasné neschopnosti a do 8 kalendářních dnů doložil úřadu práce potvrzení o dočasné neschopnosti.
4. Připustil, že vytykanou povinnost skutečně porušil, avšak stalo se tak v důsledku pouhého opomenutí obsahu více jak dva a půl roku starého poučení. S jeho opomenutím však nebyly spojeny žádné následky, tedy nezískal ani žádnou neoprávněnou výhodu, ani tím nikomu nevznikla žádná škoda. Postup dle § 30 odst. 2 písm. f) a odst. 3 a dle § 31 písm. c) zákona o zaměstnanosti považuje za nepřiměřeně přísný.
5. Za relevantní považuje to, že zde vedle sebe existovaly dvě lhůty vztahující se k ukončení pracovní neschopnosti a obě se týkaly úřadu práce.
6. Je si vědom výše uvedené sankce, nesouhlasí však s tím, že by zákon neumožňoval její zmírnění. Dle jeho názoru je toto zmírnění obsaženo v ustanovení § 5 písm. c) bod 7 zákona o zaměstnanosti, jedná se o jiné vážné osobní důvody nebo důvody hodné zvláštního zřetele, na které ve svém odvolání poukazoval. Je toho názoru, že 1) jeho zdravotní a existenční problémy (nemá žádný zdroj příjmu) a z toho plynoucí komplikace, 2) neúmyslná záměna dvou lhůt k plnění (lhůta z poučení úřadu práce ze dne 21. 9. 2020 – třídní a lhůta z potvrzení ošetřující lékařky ze dne 7. 3. 2023 – osmidenní), 3) dodržení lhůty uvedené v potvrzení o ukončení dočasné neschopnosti ze dne 7. 3. 2023, jsou ve svém souhrnu důvody hodné zvláštního zřetele, které odůvodňují, aby jeho opomenutí nebylo posuzováno jako maření součinnosti s úřadem práce. Odkázal na rozsudek Nejvyššího správního soudu (dále také jen „NSS“) ze dne 4. 4. 2019, č. j. 3 Ads 349/2017-28, který v obdobném případě dospěl k závěru, že porušení povinnosti ze strany žalobce spočívající v nedostavení se na úřad práce ve sjednaném

termínu nedosáhlo takové intenzity, aby bylo možno hovořit o maření součinnosti s úřadem práce. Nedostatek intenzity porušení povinnosti může být dle NSS jiným důvodem hodným zvláštního zřetele dle § 5 písm. c) bod 7 zákona o zaměstnanosti.

7. Navrhl, aby soud napadené rozhodnutí zrušil a věc vrátil žalovanému k dalšímu řízení.

III. Vyjádření žalovaného

8. Žalovaný ve svém vyjádření k žalobě shrnul skutkový stav věci (viz níže).

9. Uvedl, že z žalobní námitky (*o ukončení pracovní neschopnosti až dne 7. 3. 2023*) nelze seznat, co konkrétního má žalobce ve vztahu k jeho nedostavení se v předmětném termínu na úřad práce na mysli. Z daného potvrzení totiž vyplývá, že dlouhodobá dočasná neschopnost plnit povinnosti uchazeče o zaměstnání mu byla uvedenou lékařkou ukončena dnem 7. 3. 2023, v důsledku čehož byl žalobce uznán schopným plnit povinnosti uchazeče o zaměstnání. Svě tvrzení o pokračujících potížích, které by byly takového rázu, že by mu zabránily v dostavení se na úřad práce či v plnění povinností uchazeče o zaměstnání, nijak nedoložil. Žalovaný poukázal na ustanovení § 5 písm. c) bod 6 zákona o zaměstnanosti, dle kterého lze zdravotní důvod zohlednit pouze za předpokladu, že je prokázán relevantním lékařským posudkem, z něhož vyplývá, že zdravotní důvody uchazeči o zaměstnání zabránily plnit povinnost součinnosti s úřadem práce. O tom byl žalobce ze strany úřadu práce poučen. Žádný takový lékařský posudek nedoložil.

10. Za irelevantní označil námitky žalobce týkající se nedoložení potvrzení o ukončení jeho dočasné neschopnosti, neboť předmětem daného správního řízení bylo výhradně maření součinnosti s úřadem práce, kterého se žalobce dopustil tím, že se nedostavil k dalšímu jednání o zprostředkování zaměstnání na úřad práce nejpozději 3. pracovní den po ukončení jeho dočasné neschopnosti ke dni 7. 3. 2023, tj. nejpozději dne 10. 3. 2023, a to v 8:00 hod, aniž by byl prokázán zákonný vážný důvod, jímž by bylo možno jeho jednání omluvit. Nejednal tedy dle pokynu úřadu práce (poučení ze dne 21. 9. 2020 a opakovaného poučení ze dne 8. 11. 2022). Doplnil, že žalobci nebyla úřadem práce uložena povinnost doložit mu do 8 kalendářních dnů ode dne jeho vystavení potvrzení o ukončení dočasné neschopnosti, ta vyplývá přímo ze zákona o zaměstnanosti. Žalobce se však mýlí, pokud se domnívá, že již samotná skutečnost, že potvrzení o dočasné neschopnosti předložil řádně a v termínu, prokazuje, že není osobou, která maří součinnost s úřadem práce.

11. Ve prospěch žalobce nelze dle žalovaného přihlídnout ani k jeho tvrzení, že si neúmyslně zaměnil dvě existující lhůty vztahující se k ukončení dočasné neschopnosti, které se týkaly úřadu práce. Námitka žalobce ohledně poučení ze dne 7. 3. 2023 nemůže dle žalovaného nijak změnit posouzení předmětu daného správního řízení. Dále poukázal na to, že žalobce byl o povinnosti dostavit se na úřad práce nejpozději 3. pracovní den po pomnutí vážných důvodů, a to v 8:00 hodin poučen nejen dne 21. 9. 2020 při zařazení do evidence úřadu práce, ale opětovně i dne 8. 11. 2022 (při jeho posledním jednání na úřadu práce před počátkem jeho dočasné neschopnosti), což osvědčil svým podpisem v tiskopisu „Záznam o poradenské aktivitě“. Nelze proto tvrzené neuvědomění si předmětné povinnosti zohlednit jako vážný důvod. Na posouzení věci nic nezmění ani tvrzení žalobce, že se z jeho strany nejednalo o projev nekázně ani o úmyslné porušení povinnosti uchazeče o zaměstnání.

12. K námitce nepřiměřeně přísné sankce žalovaný odkázal na rozsudek NSS ze dne 29. 8. 2008, č. j. 4 Ads 42/2008-95, týkající se nemožnosti správních orgánů svévolně zmírnit dopady ustanovení zákona o zaměstnanosti na postavení vyřazeného uchazeče o zaměstnání, neboť uvedený zákon žádné ustanovení o odstranění tvrdosti či zmírnění předmětné sankce za maření součinnosti s úřadem práce bez vážného důvodu neobsahuje. Žalovaný nemůže postupovat ani dle § 5 písm. c) bod 7 zákona o zaměstnanosti (uznat jednání žalobce za důvod hodný zvláštního zřetele), a to ani s ohledem na žalobcem odkazovanou judikaturu NSS. Uchazeči o zaměstnání nemají jen práva, ale i povinnosti, které musí úřad práce po uchazečích vymáhat, a to i prostřednictvím rozhodování o vyřazení z evidence uchazečů o zaměstnání. Odkázal v tomto směru na rozsudky NSS ze dne 28. 6. 2011, č. j. 4 Ads 150/2011-164, či ze dne 8. 2. 2012, č. j. 3 Ads 182/2011-93.
13. Žalovaný nesdílí subjektivní názor žalobce, že jeho jednání nebylo takové intenzity, aby bylo možno hovořit o maření součinnosti s úřadem práce. Neshledal proto důvod k aplikaci § 5 písm. c) bod 7 zákona o zaměstnanosti. Navrhl zamítnutí žaloby pro její nedůvodnost.

IV. Skutkové a právní závěry krajského soudu

14. Krajský soud přezkoumal napadené rozhodnutí podle části třetí, hlavy první a druhé, dílu prvního zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní (dále jen „s. ř. s.“), přičemž vycházel ze skutkového a právního stavu v době rozhodování žalovaného správního orgánu (§ 75 odst. 1 s. ř. s.). Rozsah soudního přezkumu byl vymezen žalobními námitkami (§ 75 odst. 2 s. ř. s.). O věci samé soud rozhodl při jednání.

A. Skutkový stav věci

15. Z předloženého správního spisu soud ověřil, že žalobce byl na základě své žádosti o zprostředkování zaměstnání ze dne 21. 9. 2020 zařazen do evidence uchazečů o zaměstnání dle § 26 odst. 1 zákona o zaměstnanosti. Byl poučen o právech a povinnostech uchazeče o zaměstnání a téhož dne převzal písemné „Poučení uchazeče o zaměstnání“, v němž je mimo jiné uvedeno: *„v případě nepřítomnosti ve stanoveném termínu na úřadu práce je povinen se dostavit na úřad práce do 3 pracovních dnů po pominutí vážných důvodů, a že 3. den po pominutí vážných důvodů je v 8:00 hodin stanoveným jednáním na úřadu práce.“*
16. Dne 8. 11. 2022 byl žalobci stanoven další termín k dostavení se na úřad práce na den 21. 11. 2022 v 13:30 hod. Současně byl opět poučen (jako v bodě 17. tohoto rozsudku).
17. Dne 18. 11. 2022 žalobce zaslal úřadu práce „Potvrzení o dočasné neschopnosti“ ode dne 15. 11. 2022. Tím byl řádně omluven z termínu na den 21. 11. 2022.
18. Dne 14. 3. 2023 žalobce telefonoval na úřad práce v Náchodě, aby oznámil ukončení dočasné neschopnosti a domluvil se na dalším postupu. Bylo mu sděleno, že ukončení neschopnosti oznamuje pozdě (po termínu), a že se má následující den dostavit na úřad práce.
19. Dne 15. 3. 2023 se žalobce osobně dostavil na úřad práce a doložil potvrzení o ukončení jeho dočasné neschopnosti dnem 7. 3. 2023.
20. Dne 23. 3. 2023 úřad práce zahájil z moci úřední správní řízení ve věci vyřazení žalobce z evidence uchazečů o zaměstnání pro maření součinnosti s úřadem práce.

21. Dne 27. 3. 2023 se žalobce dostavil na úřad práce s tím, že při konzultaci se svou ošetřující lékařkou vyrozuměl, že ukončení dočasné neschopnosti má nahlásit úřadu práce do 8 dnů, tj. do 15. 3. 2023, což učinil.
22. Dne 13. 4. 2023 bylo vydáno prvostupňové rozhodnutí, které žalobce napadl odvoláním.
23. Dne 23. 6. 2023 žalovaný vydal napadené rozhodnutí, kterým zamítl odvolání žalobce a rozhodnutí správního orgánu prvního stupně potvrdil.
24. Při soudem nařízeném jednání dne 21. 3. 2024 účastníci odkázali na svá písemná podání. Žalobce setrval na zrušení napadeného rozhodnutí, náklady řízení nežádal. Žalovaný navrhl zamítnutí žaloby.

B. Právní závěry

25. Po provedeném přezkumném řízení soud dospěl k závěru, že žaloba **je důvodná**.
26. Krajský soud považuje za vhodné nejprve shrnout relevantní právní úpravu a předebrat její ustálený výklad odkazem na recentní judikaturu Nejvyššího správního soudu.
27. Podle § 30 odst. 2 písm. f) zákona o zaměstnanosti uchazeče o zaměstnání krajská pobočka Úřadu práce z evidence uchazečů o zaměstnání rozhodnutím vyřadí, jestliže bez vážného důvodu maří součinnost s krajskou pobočkou Úřadu práce (§ 31).
28. Podle § 31 písm. c) zákona o zaměstnanosti uchazeč o zaměstnání maří součinnost s krajskou pobočkou Úřadu práce, jestliže se nedostaví na krajskou pobočku Úřadu práce ve stanoveném termínu bez vážných důvodů [§ 5 písm. c)].
29. Vážnými důvody se pro účely zákona o zaměstnanosti podle ustanovení § 5 písm. c) bod 7 téhož zákona rozumějí kromě jiných na věc zjevně nedopadajících, též jiné vážné osobní důvody, například etické, mravní či náboženské, nebo důvody hodné zvláštního zřetele.
30. Mezi účastníky řízení není sporný skutkový stav věci. Sporná byla pouze právní otázka výkladu ustanovení § 31 písm. c) zákona o zaměstnanosti v návaznosti na § 5 písm. c) bod 7 tohoto zákona, tedy, zda žalobcem uvedený důvod nedostavení se na úřad práce nejpozději 3. den po ukončení jeho dočasné neschopnosti lze považovat za vážný důvod ve smyslu výše citovaného ustanovení zákona o zaměstnanosti.
31. Krajský soud konstatuje, že Nejvyšší správní soud se v rámci své rozhodovací činnosti výkladem citovaných ustanovení již opakovaně zabýval (viz např. jeho rozsudek ze dne 30. 6. 2014, č. j. 4 Ads 124/2013 – 82, ze dne 3. 12. 2015, č. j. 7 Ads 268/2015 – 30, či ze dne 4. 4. 2019, č. j. 3 Ads 349/2017 – 28). Zdůraznil přitom, že při posuzování, zda došlo k maření součinnosti s úřadem práce, je třeba přihlížet ke konkrétním okolnostem případu, zohlednit povahu (intenzitu) porušení povinnosti a důvod takového porušení (např. zda k němu došlo úmyslně, z lhostejnosti, či v důsledku omluvitelného omylu). Současně upozornil na skutečnost, že výčet vážných důvodů obsažených v § 5 písm. c) zákona o zaměstnanosti je toliko demonstrativní, což umožňuje zohlednit i jiné důvody, než ty, které zákon výslovně uvádí. To je ostatně patrné i ze skutečnosti, že § 5 písm. c) bod 7 zákona o zaměstnanosti zakotvuje širokou kategorii „jiných vážných osobních důvodů“, potažmo „důvodů hodných zvláštního zřetele“, které pokryjí i případy nespádající pod žádný z dříve vyjmenovaných důvodů.

32. V rozsudku ze dne 3. 12. 2015, č. j. 7 Ads 268/2015 - 30, NSS dovedl, že s ohledem na dalekosáhlé důsledky vyřazení z evidence uchazečů o zaměstnání „musí úřad práce hledat proporcionalitu mezi těmito důsledky a závažností porušení povinnosti ze strany uchazeče o zaměstnání (respektive důvody, pro které povinnost porušil). Posuzování této proporcionality se musí promítnout do interpretace pojmu ‚vážený důvod‘ a následně také do aplikace zákonných ustanovení na konkrétní případ.“
33. Krajský soud se neztotožnil se závěry správních orgánů, že výše popsané jednání žalobce lze bez dalšího kvalifikovat jako maření součinnosti s úřadem práce. Právní úprava sice výslovně neskýtá prostor pro správní uvážení (tj. v případě zákonem stanovených podmínek úřad práce musí uchazeče o zaměstnání z evidence vyřadit), avšak pracuje s neurčitými právními pojmy, které umožňují zohlednit individuální okolnosti posuzovaného případu, jak opakovaně zdůrazňuje NSS ve své judikatuře.
34. Krajský soud nezpochybňuje doložené tvrzení žalovaného, že žalobce byl dvakrát poučen o svých povinnostech uchazeče o zaměstnání. Vývoj dalších okolností projednávané věci však dle názoru soudu nasvědčuje tomu, že žalobce termín schůzky, který měl být dle poučení v pokynu úřadu práce stanoven nejpozději na 3. den v 8:00 hodin po ukončení jeho dočasné neschopnosti, skutečně zmeškal v důsledku svého omylu způsobeného záměnou různých lhůt v poučení dle úřadu práce a poučení dle aktuálně skončené dočasné neschopnosti, nikoli v úmyslu vyhýbat se svým povinnostem uchazeče o zaměstnání. Žalobce úřadu práce do 8 dnů doložil potvrzení o dočasné neschopnosti v domnění, že jedná v souladu s poučením, které se mu dostalo od ošetřující lékařky a uvedeným rovněž v tiskopise o ukončení dočasné neschopnosti, což se také úřadu práce snažil vysvětlit. Je rovněž nepochybné, že žalobce ve snaze, aby termín do 8 dnů stihl, telefonoval dne 14. 3. 2023 na úřad práce a dne 15. 3. 2023 se tam dostavil, aby osobně předal uvedené potvrzení dotyčné pracovníci. Ta tam uvedeného dne nebyla, proto potvrzení zanechal na podatelně. Za takové situace by neměl úřad práce předpokládat nepoctivost žalobce, pokud jiné okolnosti nenásvědčují tomu, že se účelově vyhýbá svým povinnostem.
35. Krajský soud nezjistil, a správní orgány neuvádějí, že by si žalobce v minulosti své povinnosti vůči úřadu práce řádně neplnil. Zmeškání „termínu jednání“, které navíc nebylo stanoveno na konkrétní datum, představovalo ojedinělé pochybení ze strany žalobce. Vyřazení žalobce z evidence uchazečů o zaměstnání dle názoru soudu představuje nepřiměřenou reakci na jeho lidsky pochopitelný omyl. Jak vyplývá z výše citované judikatury NSS, omyl může dle individuálních okolností případu představovat důvod hodný zvláštního zřetele ve smyslu § 5 písm. c) bod 7 zákona o zaměstnanosti (srov. např. rozsudek NSS ze dne 27. 5. 2021, č. j. 1 Ads 62/2021-43).
36. Krajský soud v této souvislosti dále poukazuje na rozsudek NSS ze dne 11. 5. 2021, č. j. 1 Ads 52/2021-31, v němž k uvedené problematice uvedl, že „[p]ovažuje za potřebné zdůraznit, že činnost správních orgánů je v první řadě službou veřejnosti a při výkonu svých pravomocí by měl mít správní orgán vždy na zřeteli účel, pro který byl zřízen. Smyslem činnosti úřadu práce je především zprostředkování zaměstnání. K tomuto účelu by měla vést veškerá činnost úřadu, přičemž vyřazení z evidence uchazečů o zaměstnání by mělo představovat pouze krajní opatření, nikoliv běžný nástroj řešení agendy úřadu práce. Soud nikterak nezpochybňuje, že uchazeč o zaměstnání si musí plnit své zákonné povinnosti. Bez jeho součinnosti ostatně ani není úřad práce schopen dostát své úloze. Vyřazení z evidence uchazečů o zaměstnání má však pro uchazeče dosti tvrdé právní důsledky, a to nejen v oblasti

naplnění jeho ústavního práva na práci (čl. 26 odst. 3 Listiny základních práv a svobod) tím, že je mu odepřena pomoc při zajištění zaměstnání a eventuálně i hmotné zabezpečení v podobě podpory v nezaměstnanosti, ale i v oblasti účasti na důchodovém a zdravotním pojištění. Úmyslem zákonodárce při zakotvení možnosti vyřazení z evidence uchazečů o zaměstnání přitom bezesporu nebylo „trestat“ uchazeče za každé bagatelní pochybení, ale zajistit, aby výhod spojených s vedením v seznamu uchazečů o zaměstnání nemohly požívat osoby, které své postavení zneužívají a znemožňují úřadu práce vykonávat jeho činnost.“ V nyní posuzovaném případě žalovaný dle názoru krajského soudu při výkladu pojmu „maření součinnosti“ nedostatečně zohlednil zásadu přiměřenosti.

37. Vzhledem k výše uvedenému soud zrušil napadené rozhodnutí pro nezákonnost (§ 78 odst. 1 s. ř. s.) a současně vyslovil, že se věc vrací žalovanému k dalšímu řízení (§ 78 odst. 4 s. ř. s.). Je na žalovaném, jaký procesní postup ve smyslu § 90 zákona č. 500/2004 Sb., správní řád, ve znění pozdějších předpisů, zvolí. V dalším řízení je žalovaný vázán právními názory vyslovenými v tomto rozsudku (§ 78 odst. 5 s. ř. s.).

V. Náklady řízení

38. Výrok o náhradě nákladů řízení se opírá o ustanovení § 60 odst. 1 s. ř. s., podle něhož má účastník, který měl ve věci plný úspěch, právo na náhradu nákladů řízení před soudem, které důvodně vynaložil, proti účastníkovi, který ve věci úspěch neměl. V dané věci byl úspěšný žalobce, ten však náklady řízení nepožadoval, proto bylo rozhodnuto tak, jak je uvedeno ve výroku II. tohoto rozsudku.

Poučení

Toto rozhodnutí nabývá právní moci dnem doručení účastníkům (§ 54 odst. 5 s. ř. s.).

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejbližší následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Hradec Králové 26. března 2024

JUDr. Magdalena Ježková v. r.
předsedkyně senátu